

Vergaderjaar 2008–2009

23 490

Ontwerpbesluiten Unie-Verdrag

DV

VERSLAG VAN EEN SCHRIFTELIJK OVERLEG

Vastgesteld 10 oktober 2008

In de vergadering van de vaste commissie voor de JBZ-Raad¹ van 9 september 2008 is bij de bespreking van de brief van de minister van Justitie van 12 augustus 2008² inzake het ontwerp-kaderbesluit Europees tenuitvoerleggingsbevel³ besloten op één punt meer duidelijkheid te vragen vooraleer een besluit wordt genomen over het al dan niet verlenen van instemming. Deze vragen zijn door de commissie bij brief van 9 september 2008 aan de minister van Justitie voorgelegd. De minister van Justitie heeft daarop bij brief van 10 oktober 2008 gereageerd.

De commissie brengt hierbij verslag uit van het aldus gevoerde schriftelijk overleg.

De griffier van de commissie,
Kim van Dooren

¹ Samenstelling: Holdijk (SGP), Dölle (CDA), Van de Beeten (CDA), Broekers-Knol (VVD), De Graaf (VVD), Kox (SP), voorzitter, Essers (CDA), Meurs (PvdA), Eigeman (PvdA), Engels (D66), Franken (CDA), vice-voorzitter, Van Kappen (VVD), Peters (SP), K.G. de Vries (PvdA), Haubrich-Gooskens (PvdA), Reuten (SP), Koffeman (PvdD), Böhler (GL), Van Bijsterveld (CDA), Strik (GL), Lagerwerf-Vergunst (CU), Duthler (VVD), Vliegenthart (SP), Kuiper (CU) en Yildirim (Fractie-Yildirim).

² Opgenomen in het Verslag van een schriftelijk overleg, Kamerstukken I 2007–2008, 23 490, letter DR.

³ Dossier 3.4.9 op www.europapoot.nl.

BRIEF AAN DE MINISTER VAN JUSTITIE

Den Haag, 9 september 2008

In hun vergadering van 9 september jl. hebben de leden van de commissie voor de JBZ-Raad van de Eerste Kamer gesproken over uw brief d.d. 12 augustus 2008 inzake het Europees tenuitvoerleggingsbevel. Daarbij was tevens uw verzoek om instemming met het betreffende kaderbesluit aan de orde.

Vooraleer de leden van de commissie de plenaire vergadering van de Eerste Kamer positief kunnen adviseren over uw instemmingsverzoek, wensen zij op één punt meer duidelijkheid te krijgen. U schrijft in uw brief dat «de toepassing door Nederland van de omzettingsprocedure tot gevolg [heeft] dat landen als Duitsland, Frankrijk en Italië niet bereid zijn om Nederlanders aan ons over te dragen»¹. Graag vernemen de leden van de commissie hoe vaak het voorkomt dat een aanvraag tot overbrenging onder de huidige verdragsmogelijkheden wordt door de verdragspartner wordt geweigerd. Tevens verzoeken zij u inzicht te geven in de gebruikte weigeringsgronden.

De leden van de commissie zien uw beantwoording met belangstelling tegemoet.

De voorzitter van de commissie voor de JBZ-Raad,
M. J. M. Kox

¹ Kamerstukken I 2007–2008, 23 490, letter DR, pag. 5.

BRIEF VAN DE MINISTER VAN JUSTITIE

Aan de voorzitter van de Vaste Commissie voor de JBZ-Raad

Den Haag, 10 oktober 2008

Bij brief van 9 september 2008 heeft uw Commissie nog nadere informatie gevraagd over de huidige verdragsmogelijkheden voor de overbrenging van gevonnisse personen. Dit naar aanleiding van de gevraagde instemming met het ontwerp-kaderbesluit inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op strafvonnissen waarbij vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen zijn opgelegd, met het oog op de tenuitvoerlegging ervan in de Europese Unie.

Uw Commissie wenst op één punt meer duidelijkheid en verwijst daarbij naar de passage in mijn brief van 12 augustus over de bereidheid van Duitsland, Frankrijk en Italië om gevonnisse Nederlanders over te dragen in relatie tot de toepassing van de omzettingsprocedure. Graag maak ik van de door uw Commissie geboden mogelijkheid gebruik om onduidelikheden hieromtrent weg te nemen. Met voornoemde passage heb ik willen aangeven dat bepaalde landen niet bereid zijn gevonnisse Nederlanders over te dragen als vervolgens de opgelegde straf omgezet wordt in een straf die in Nederland gebruikelijk is (de omzettingsprocedure). Deze landen werken wel mee aan overbrengingen naar Nederland als de procedure van voortgezette tenuitvoerlegging wordt gevolgd. Overbrengingen van gevonnisse Nederlanders uit Duitsland, Frankrijk en Italië vinden dus wel degelijk plaats, zij het onder toepassing van de procedure van voortgezette tenuitvoerlegging.

Over cijfers hoe vaak het voorkomt dat een aanvraag tot overbrenging onder de huidige verdragsmogelijkheden door de verdragspartner wordt geweigerd, beschik ik niet. De tenuitvoerlegging van een buitenlands rechterlijk vonnis is immers primair een aangelegenheid van het land van veroordeling. Als dat land ervoor kiest de tenuitvoerlegging van een straf niet over te dragen, dan word ik daarover niet geïnformeerd.

Sinds de inwerkingtreding van de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen (WOTS) in januari 1988 zijn door Nederland ongeveer 4400 verzoeken ontvangen. Er zijn tot op heden ongeveer 1500 veroordeelden naar Nederland overgebracht.

Over de redenen waarom in de huidige verdragspraktijk verzoeken om overbrenging niet worden ingewilligd, kan ik in algemene zin het volgende zeggen.

Gebleken is dat de procedure van overbrenging geruime tijd in beslag kan nemen. Dit heeft tot gevolg dat een verzoek om overbrenging alleen kans van slagen heeft, indien er een strafrestance openstaat dat langer is dan het minimum van zes maanden waarin het verdrag voorziet.

Het komt regelmatig voor dat verzoeken om overbrenging door de veroordeelde worden ingetrokken omdat hij in het land van veroordeling eerder in aanmerking komt voor vervroegde/voorwaardelijke invrijheidstelling dan, na overbrenging, in Nederland het geval zou zijn.

Ook komt het voor dat de overbrenging door Nederland wordt geweigerd omdat niet is gebleken dat de veroordeelde voldoende binding heeft met Nederland. Ik verwijs in dit verband naar de brief van 5 november 2007

over het beleidskader inzake de overdracht van de tenuitvoerlegging van buitenlandse strafvonnissen (Kamerstukken II 2007–2008, 31 200 VI, nr. 30).

Ook grote verschillen tussen de in het buitenland opgelegde straf en de toepasselijke maximumstraf in Nederland hebben er in het verleden toe geleid dat de overbrenging niet tot stand kwam. Binnen de EU speelt dit thans geen rol van betekenis meer.

Ten slotte kan soms aan de overbrenging in de weg staan dat als voorwaarde wordt gesteld dat eerst opgelegde boetes worden betaald.

De minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin